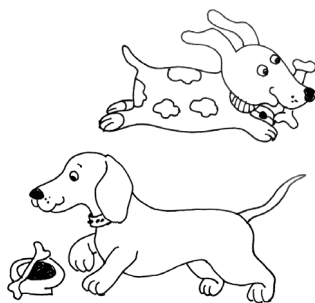

SELYEM ZSUZSA

EGY DEMOKRATA ÉRZELMŰ PANELTACSKÓ FÖLJEGYZÉSEIBŐL

■ **(Hol lakom)** A jónál is van jobb, a bentnél is van bennebb, bár a legjobb kint. Szóval: mondjátok nekem egy olyan tacsskót, aki nem harcolta ki, hogy gazdáí ágyában aludhasson. Nálunk Ferónak van a legnagyobb ágya, na, például ott, de miután ő korán elmegy iskolába, amint Zsófi ajtaja kinyílik, én besurranok hozzá, és mire visszajön a fürdőszobából, már az ő paplana alatt szuszogok csöndesen. A paplan alatt! Mennyei érzés. Futok a jó füves réten, remek illatok, futok, ameddig csak akarok, de valahol tudom, hogy bármerre futok, vagy Mimi, vagy Feró, vagy Zaki, vagy Zsófi ott van, gyorsan futok, és mindenütt otthon vagyok, ha megszomjazom, ott a patak, iszom kicsit, és futok tovább, szép kutyát látok, odafutok hozzá, próbálom megszaglászni, de nagyon magasan van a hátsója, kicsit ugatok, hogy vegyen észre engem, mire ő nyugodtan rám néz, és bekapja a fejem – erre felébredek, huhh, ezt most megúsztam, jó itt a paplan alatt.

■ **(A Rét)** Úgy lehet oda eljutni, a legjobb hely a világon!, szóval úgy lehet oda eljutni, hogy a bejárati ajtó előtt álldogálok, míg észrevesznek, fel-alá járkálok, míg észrevesznek, kopogok jó hangosan a körmeimmel a padlócsempén, míg észrevesznek, az ajtó és Zsófi íróasztala közötti félúton végighasalok, legcukibb pofámmal szuggerálok Zsófit, míg észrevesz, odamegyek hozzá, és kaparom a lábait, míg észrevesz, és már indulunk is a Rétre. Nem azért mondom, de ez napi egy óra keserves meló. De a Rét! Pardon, a Rét!!! Nem is Rét, hanem Park, Árkádia és Agora egy személyben, van gyepek, bokrok, van napsütés és árnyék, van sok

A gyerekek a legboldogabbak, ha találkozunk, Zsófi még meg is mutatja mindegyik pöttömnek, hogy nyitott tenyérrel közeledjen egy kutyához [...]
Zaki pedig, nem tudom, mondtam-e, hogy ő doki, állatorvos, te!, szóval Zaki szokott is járni iskolákba, hogy a gyerekeket megtanítsa, hogyan kell velünk kommunikálni.

kutya, és van sok ember, és mi, kutyák vagyunk többen! Vannak kicsik és nagyok, ifjak és vének és közepesek, vannak fiúk, és vannak lányok.

■ **(Balhék)** Ezt a dolgot Zakitól hallottam. Rendszeresen bevisznek hozzá a rendelőbe alig szuszogó, széttépett kutyákat. Ő bevarrja a sebeket, perfúziót ad, orvosságokat, oké, ez van, valakinek össze is kell varrni őket. A harci kutyákat. Arra szoktatják, hogy marjanak, ameddig mozogni tudnak. Úgy szoktatják erre, hogy ott hagyják egyedül a kölyköt egy zárt területen, jön egy-egy idegen ember, és megveri. És megint jön, és megint megveri. Aztán jön a gazdája, és enni ad neki. Remekül megtanulja, hogy egy idegennel szemben az az egyetlen esélye, ha ő öli meg. Mikor meg felnőtt, akkor a gazdája berakja egy ketrecbe, autóba, és viszi verekedni a gödörbe. Egy másik harci kutyát egy másik ember ugyanígy. A népek fogadnak, ki nyer. A gazdák ebből élnek, mint Marci Hevesen (nem én), a kutyák a nyereség igen kis részéhez jutnak. Pont, mint a popsztárok: éppen annyit kapnak enni, hogy minél több balhét végigcsináljanak.

■ **(Tánc)** Mimi újabban jár szalszázni. Itthon is folyton lépked mindenhová, forog, emelgeti a karját, emelgeti a lábát, mégsem lesz körülötte tócsa. Szerintem ez érdekes. Mimi mégis morcos, miért van az, hogy sokkal jobban táncolnak azok a lányok, akik három éve járnak, mint ő, aki két hónapja. Sehogyan sem érti a dolgot, én sem. Főleg a tócsa hiányát nem. De Mimi aztán elmesélte egyik álmát: én, Marci, a paneltacskozó szalsza léptekkel táncolok feléje, mind a négy lábam tökéletesen mozdul, s mikor a píruett következik, akkor két hátsó lábamon forgok, mint egy balerina. El tudjátok képzelni? Sejtettem. Erre csak Mimi képes, az én jószagú gazdám!

■ **(A többi kutya)** A kutyák is persze nagyon sokfélék, engem mostanában leginkább a lánykutyák érdekelnek. A legszebb lány mind közül Juna. Finom jelenség, kissé talán túl óvatos, szeret gazdája lábánál üldögélni, de ha kedve tartja, ő is fut körbe-körbe velem. Isteni érzés. Egyébként csöppet sem hasonlít hozzám, csak annyiban, hogy ő is kicsi, de orra például szinte nincs is, annyira finom, törzse rövid és gömbölyű, selymes, puha, ezüstösszürke a bundája, és egyáltalán nem pincsi. Tudom, tudom, van közöttük is vagány, egyáltalán nem vagyok előítéletes, végül is semmi bajom a pincsikkel, inkább elkerülöm őket, és kész. Nekem általában nem szokott bajom lenni az élőlényekkel, nem is értem, miért hisztiznek a Réten az emberek, ha egy vagabundus kutya feltűnik, abszolút oké srácok meg csajok, a nagy bunyók nem ilyenkor és nem itt vannak. Ez egy nyugis hely, parkórral, meg minden, aki elvileg meg is büntetheti Zsófit vagy Mimit (általában velük szoktam ide eljárni), mert hiába írtak petíciót, hogy marhaság kitiltani a Rétről a kutyákat, van egy másik embercsapat, aki abban leli örömét, hogy problémákat találjon ki. Mert például mi az, hogy a gyerekek érdekében kell kitiltani minket innen? A gyerekek a legboldogabbak, ha találkozunk, Zsófi még meg is mutatja mindegyik pöttyömnek, hogy nyitott tenyérrel közeledjen egy kutyához (ez esetben ez a kutya én vagyok), hogy lássa (lássam), nincs kő a kezében, vagyis, hogy nem akar a kölyök minket bántani. Na, ez mondjuk igaz. Zaki pedig, nem tudom, mondtam-e, hogy ő doki, állatorvos, te!, szóval Zaki szokott is járni iskolákba, hogy a gyerekeket megtanítsa, hogyan kell velünk kommunikálni. Amit én szeretek a gyerekekben, az legfőképpen a szaguk! (Már ha nem ijedtek meg valamitől.) Azt is szeretem, hogy ők is futkároznak, meg az sem utolsó szempont, hogy ahhoz, hogy egyben lássam őket, nem kell kitörnöm a nyakamat.

■ **(Csont)** Nem egy főnyeremény vegetáriánus gazdák közé keveredni. Szerencsére ezt Zsófi is tudja, és aránylag egészen barátságos a szomszédnéivel, akinek a kopogtatását én a paplan alól is kristálytisztán hallom. Hátracsapom a fülem, és nyalogatva a számat uzsgyí az ajtóhoz. Senki nem kopogtat oly gyönyörűen, mint Kati néni, mikor hozza nekem a csontokat. Ma például egy jókora disznóbokát kaptam, pompás porcogókkal, inakkal, fenséges illattal. Ezt én persze megpróbáltam a paplan alá bevinni, de valamiért Zsófi soha nem engedi. Képes megfogni a csontomat, és kiviszi a konyhába, a tálkámba. Ha jobban meggondolom, a tálka sem egy veszélyes hely, még soha senki nem próbálta kienni belőle azt, ami az enyém (én kaptam Kati nénitől!!!), mégis azt érzem mindig, hogy olyan helyre kell dugnom a csontomat, ahol akkor is az enyém, ha már nem vagyok éhes. Burzsuj érzés, nem vagyok büszke rá.

■ **(Vendég macskák)** Nekem úgy általában semmi bajom a macskákkal, tisztelem őket meg minden, ha kint a játszótéren találkozunk, képes vagyok annyira közel menni hozzájuk, hogy érezzem a szagukat. Eszem ágában sincs nekik szökni, engem érdekel, hogy mire képes valaki zéró orral. Na de a vendégmacskák, azok valahogy mégiscsak furcsák. A panelünk, tudjátok, azért nem olyan vészes, első emelet, van jó nagy erkély, ki lehet szaglászni a résen. De az erkélyünket a környékbeli macskák is meg-meglátogatják, fölmásznak a szőlőindákon, s már itt is vannak.

Mi több, az az igazság, hogy szó nincsen látogatásról: az egyik elhízott, fekete macska egyszerűen itt alszik a napozóágyon. Valamikor éjjel érkezhetsz, erről nem sokat tudok, mert elég korán reggel el is húzza a csíkot, de tele van macskaszaggal a napozóágy. Ügyes: szabad is, mint a madár, kedvére vadászat is, zabál is, majd itt, nálunk biztonságban alussza az igazak álmát a feketéje. Nappal többen is megfordulnak, fehérek, feketék, csíkosak, mert időnként, amikor valamelyik gazdámnak eszébe jut, szalámit, tejet, effélét rak ki nekik, amilyen demokrata.

Gondolhatjátok, mekkora erőfeszítembe kerül nem darabokra szagatni fehéret, feketét, csíkosat.

■ **(Kóbor testvéreim)** Ki ne tudná, hogy nem mindenkinek vannak gazdái? Még ha csak olyanok is, akik néha-néha macskáknak is adnak zabálni.

Például azoknak nincsenek vagy már nincsenek gazdái, akik éjszakánként száguldoznak nagy csapatokban.

Az én gazdám viszont valamit megtudtak, mert egy napon feladtak rám egy kis róhejes világító mellényt, amire ráírták, hogy szolidaritás, és elmentünk a nagy térre, ahol sok más kutya és sok gazda is volt, és kiderült, hogy azokat a kutyákat, akiknek nincsen gazdája, meg akarják ölni azok a gazdák, akiknek nincs kutyája. Kiderült, hogy elkapják azokat a száguldozó kutyákat, betuszkolják őket egy zárt autóba, majd ketreche zárják, majd megölik.

Nem tudom, milyen lehet az, amikor megölnék. A halált kicsit tudom, mert kölyökkoromban majdnem meghaltam, de engem nem megöltek, hanem visszahoztak az életbe, egy orvos volt, és ő keresett aztán gazdát is nekem, mert az anyja nem engedte, hogy magához vegyen, de ugyanabban a panelben lakunk, s amikor találkozunk, hiába, mindig összepisilem magam örömben.